

АЩЕ ѠЗЫКИ ЧЕЛОВѢЧЕСКИМИ ГЛАГОЛЮ И ѠГГЛСКИМИ, ЛЮБВЕ
ЖЕ НЕ ИМАМЪ, БЫХЪ ЯКѠ МѢДЬ ЗВЕНАЩИ, ИЛИ КЪМВАЛЪ
ЗВѢЦАИ.

И ѠЩЕ ИМАМЪ ПРѠРОЧЕСТВО, И ВѢМЪ ТАЙНЫ ВСѠ И ВЕСЬ
РАЗУМЪ, И ѠЩЕ ИМАМЪ ВСЮ ВѢРУ, ЯКѠ И ГОРЫ ПРЕСТАВЛАТИ,
ЛЮБВЕ ЖЕ НЕ ИМАМЪ, НИЧТОЖЕ ЁСМЬ.

И ѠЩЕ РАЗДАМЪ ВСѠ ИМѢНІѠ МОѠ, И ѠЩЕ ПРѢДАМЪ ТѢЛО
МОЕ, ВО ЁЖЕ СЖЕЩИ Ё, ЛЮБВЕ ЖЕ НЕ ИМАМЪ, НИ КАКЪ ПОЛЬЗА
МИ ЁСТЬ.

ЛЮБИ ДОЛГОТЕРПИТЬ, МИЛОСЕРДСТВУЕТЪ, ЛЮБИ НЕ
ЗАВИДИТЬ, ЛЮБИ НЕ ПРЕВОЗНОСИТСѠ, НЕ ГОРДИТСѠ, НЕ
БЕЗЧИНСТВУЕТЪ, НЕ ИЩЕТЪ СВОИХЪ СИ, НЕ РАЗДРАЖАЕТСѠ, НЕ
МЫСЛИТЬ СЛА, НЕ РАДУЕТСѠ Ѡ НЕПРАВДѢ, РАДУЕТСѠ ЖЕ Ѡ
ИСТИНѢ: ВСѠ ЛЮБИТЬ, ВСѠ ПОКРЫВАЕТЪ, ВСЕМУ ВѢРУ ЁМЛЕТЪ,
ВСѠ ОУПОВАЕТЪ, ВСѠ ТЕРПИТЬ.

ЛЮБИ НИКОЛИЖЕ ѠПАДАЕТЪ, ѠЩЕ ЖЕ ПРѠРОЧЕСТВИѠ
ОУПРАЗДНАТСѠ, ѠЩЕ ЛИ ѠЗЫЦЫ ОУМОЛКНУТЪ, ѠЩЕ РАЗУМЪ
ИСПРАЗДНИТСѠ.

Ѡ ЧАСТИ БО РАЗУМѢВАЕМЪ И Ѡ ЧАСТИ ПРѠРОЧЕСТВУЕМЪ:
ЁГДА ЖЕ ПРИИДЕТЬ СОВЕРШЕННОЕ, ТОГДА, ЁЖЕ Ѡ ЧАСТИ,
ОУПРАЗДНИТСѠ.

ЁГДА БѢХЪ МАЛАЕНЕЦЪ, ЯКѠ МАЛАЕНЕЦЪ ГЛАГОЛАХЪ,
ЯКѠ МАЛАЕНЕЦЪ МДРСТВОВАХЪ, ЯКѠ МАЛАЕНЕЦЪ
СМЫШЛАХЪ: ЁГДА ЖЕ БЫХЪ МУЖЪ, ѠВЕРГОХЪ МАЛАЕНЧЕСКАѠ.

ВИДИМЪ ОУБѠ НИѢ ЯКѠЖЕ ЗЕРЦАЛОМЪ ВЪ ГАДАНИИ, ТОГДА
ЖЕ ЛИЦЕМЪ КЪ ЛИЦУ: НИѢ РАЗУМѢЮ Ѡ ЧАСТИ, ТОГДА ЖЕ
ПОЗНАЮ, ЯКѠЖЕ И ПОЗНАНЪ БЫХЪ.

НИѢ ЖЕ ПРЕБЫВАЮТЪ ВѢРА, НАДЕЖДА, ЛЮБИ, ТРИ СИѠ:
БОЛШИ ЖЕ СИХЪ ЛЮБИ.

[I Кор. глава ГI]

Јко језике човечије и анђeosке говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи, или кимвал који звечи.

И ако имам дар пророштва, и знам све тајне и све знање, и ако имам сву веру, да и горе премештам, а љубави немам, ништа сам.

И ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје, да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не користи.

Љубав дуго трпи, благотворна је, љубав не завиди, љубав се не надима, не горди се, не чини што не пристоји, не тражи своје, не раздражује се, не мисли о злу, не радује се неправди, а радује се истини; све воли, све сноси, свакоме верује, свему се нада, све трпи.

Љубав никад не престаје, док ће пророштва нестати, док ће језици замукнути, док ће знање престати.

Делимично знамо и делимично пророкујемо; а када дође савршено, тада, што је делимично, престаће.

Кад бијих дете, као дете говорих, као дете мишљах, као дете размишљах; а када постадох човек, одбацих што је детињско.

Дакле сада видимо као у огледалу у загонетки, а онда ћемо лицем у лице; сада знам делимично, а онда ћу знати, као што бих познат.

А сада остаје вера, нада, љубав, ово троје; али од њих највећа је љубав.

(1. Кор. глава 13)